

la silenciosa desesperació del somni

gladys mendía

Traducció de Joan Navarro

la silenciosa desesperació del somni

gladys mendía

© La silenciosa desesperació del somni, Gladys Mendía | 2011
© Edició original: Paracaídas Editores de John Paolo Mejía
Guevara, 2010. Lima
© Traducció al català i fotografia: Joan Navarro.
Revisió: Joan Terol
© D'aquesta edició: sèrieAlfa. art i literatura. València, 2011

la silenciosa desesperació del somni

gladys mendía

Traducció de Joan Navarro

Als meus pares, Gladys i Germán

*¿Crees que el sueño protege del abismo,
rescata del asalto y del incendio?*

IDA GRAMCKO

*Aquí llega la noche
el que tiene las estrellas en las uñas
con caminar furioso y perros entre las piernas
alzando los brazos como relámpago.*

RAMÓN PALOMARES

les línies blanques són els poemes de
l'asfalt

el somni és la màscara les sandàlies alades fetes
pedra la visió no directa

l'autopista és al somni del túnel no és mística
no és el símbol sinó una pasta amorfa
que els ulls decideixen que siga autopista
mentre parpelleja ocasiona un accident
un ferit fatal

el cotxe marca la pauta encara que l'asfalt és més
llarg es podria dir infinit
però l'infinit és un estat intermedi

el túnel sosté una rosa roja que deixa caure a l'auto-
pista l'asfalt mira com respira pensa que sense ell
la rosa no seria suau no tindria olor no seria rosa
l'autopista veu els àtoms vibrant pensa en ella
l'asfalt les seues mirades

per l'autopista corre una avió té pànic la torre de
control persegueix l'avió darrere camina l'observador
buida el cervell de benzina vol ser autopista tot just
a la cruïlla de l'amor per no triar romandre
per segles mirant com els cotxes es deixen guiar pels
senyals de precaució el seu instint sempre ho va
saber un bes no el salvaria el viatge no el salvaria
els senyals de precaució no el salvarien l'única
resposta era tenir una pana

l'alcohol continua sent allò volàtil continua sent la
suma de totes les autopistes la veu és la recerca
la recerca està condemnada al fracàs l'arna està
condemnada al fracàs

a l'autopista li van donar la clau que tanca l'amor
perfecte el guariment de la malaltia l'èxtasi
perpetu l'autopista va llançar la clau al buit i es va
sentir còmoda l'observador va recordar alguna cosa
va vessar unes llàgrimes que ràpidament es van
evaporar de l'asfalt.

l'autopista desitja crear il·lusions als cotxes pous
d'aigua vibrant des de lluny que en arribar s'esvaeixen
aqueix és el joc el remolí d'aigua sal sucre dins del
seu cervell sense llum l'observador no és al cervell
l'autopista és a totes les autopistes l'observador al
centre de la carretera és la fórmula perfecta per
encallar-se quedar-se a les imatges la part
alliberada és el testimoni la part sense guarniments
és el testimoni el testimoni és l'observador que
s'uneix a altres carreteres que no són reals que són
una barreja de matisos

l'autopista és a la superfície amb la desesperació
silenciosa del somni les línies blanques són els
cossos les línies blanques continuen pintades a
l'asfalt no cal esborrar-les ni mirar per l'espill
retrovisor

l'autopista no és un indret sinó un focus d'atenció està
al caire de reaccions incontrolables mira com
s'estreny com esdevé túnel i s'estén cap a l'infinit
l'infinit és un estat intermedi desperta del somni amb
els ulls tancats no sap què és real estima la
mort un parpelleig de llums alts per romandre fora de
l'asfalt les coses són així sona al cervell de pedra
calcària on emmagatzema els judicis

l'autopista està bloquejada els homenets de bell nou
pintant les línies posant cartells que s'il·luminen
amb la foscor escolta les seues veus les seues petites
llengües produeixen tempestes elèctriques es passen
per l'asfalt com un elefant salvatge l'autopista dubta
si les metàfores són tòxiques l'observador dubta si
l'autopista és tòxica l'elefant salvatge dubta si és
elefant els homenets són solcs blancs damunt l'asfalt
negre i espès l'autopista vol ser negra i espessa ser
les veus rat-penat les veus elefant les veus arna

l'autopista no sap que és totes les autopistes el cotxe
resta enrere els homenets corren amb les maletes
darrere l'avió trepitjant les línies blanques les
línies blanques són els poemes de l'asfalt les línies
blanques de la carretera que ara formen la silueta del
difunt

tots els ponts cauran perquè mai no
van existir

les negacions no serveixen les afirmacions no
serveixen matisos en moviment escupen als senyals

per al volant les autopistes no són iguals hi ha
barrancs entre elles grans diferències que els
ponts volen dissimular

els barrancs i la seua bellesa per què no anem cap
al barranc

l'autopista no sap que tot és un gran barranc disfressat
el temps són les línies blanques fragmentades
que van pintar els homenets a l'asfalt les línies
blanques suposen un ordre quan són contínues no
cal avançar però també les línies blanques donen
girs insospitats com grills en la nit fan música
per a la fugida perfecta

abans de la caiguda la levitat del vidre

el vidre esclata en la boca els seus minúsculs bocins
surant la llengua un minúscul bocí les ones
de lletres suspeses potser la veu siga sentir-nos

no hi ha direccions els mapes no serveixen en les
transparències sense punts de referència somiem viatjar
potser arribem a dir-nos alguna cosa potser no

del vidre es pot veure el tall una mica blavós una
mica de límit esclata en el silenci com la
respiració el temps són els minúsculs bocins somiant
que suren es creuen transparents creuen que
volen però és l'antesala de la caiguda

la mesura és la tensió els minúsculs bocins cremen
entre el surar i el caure la tensió amb la llum els fan
brillar la tensió amb l'aire els suspenen

els minúsculs bocins són els formigueigs de l'aire les
seues vores elèctriques titil·lant breus ferides que
s'estiren en corbes l'ull assisteix s'allarga com
esberla i veu alguna cosa

el viatge del temps per l'ull dret

tot degota va cap als núvols abans fa riu a la galta
als estats intermedis tot degota les gotes són el temps
 dibuixen coses que es perden es veuen al teu pit
allí les gotes no són rodones ni transparents
no es contenen són pura llum

la respiració mig tallada és una fórmula la nostra
cerimònia de silenci ahir vaig triar el laberint de
l'aire entre les esquerdes el so al breu arc de
l'aigua

ningú no sap de l'avís de les aigües fugen de la mar
com fugen de l'espill dissimulant l'humà trenant
les ganes maquillant la febre

sent la pàtria entre allò líquid i la seua queixa la
necessitat i la seua força els barrancs i la seua fam
el desterrament és estar fora d'un mateix ahir
vaig triar la geometria de l'aire la mossegada d'un
gra d'arena

els cossos diuen estem cicatritzant

els seus altres cossos es mouen una de les seues
boques diu frases que les seues oïdes no escolten en
un dels seus cossos no té braços no toca res tot cau
tot és al terra lluny com ell mateix com els
altres els altres que mouen els seus llavis sempre

un dels seus cossos s'eriça amb els frescs té obert
el pit i es veu el seu cor no ha notat els seus braços
però són molts tots busquen la carícia

un dels seus cossos s'amaga a la cuina passa hores
fent cafè perdut en el filet fumejant que va del
colador a la tassa abraçant-se a l'aroma com a únic
alleujament

un dels seus cossos no sap els noms ni tan sols un
 va nàixer sense boca per demanar sense boca per
cridar tan sols per menjar mastegar lentament
mirant el rellotge

un dels seus cossos no ix del llit mai embolicat
amb llençols els diu als altres cossos que esperen

un dels seus cossos s'encén en febre balla sense
música els seus altres cossos pensen que és boig

un dels seus cossos mira de reüll amb el seu únic ull
esperant amb la mà enlaire per evitar la
caiguda de la tassa damunt la catifa

un dels seus cossos camina pel riu se submergeix de
tant en tant tots els seus ulls en el temps de les
bombolles

un dels seus cossos viatja sense avisar camina sobre
les línies blanques de l'asfalt apareix i desapareix
hipnotitzat per les corbes

un dels seus cossos és d'aire ha sentit la carícia de
les ales els jocs de l'aroma estima la bellesa tot i
que aquesta siga una flor de barranc

Dedicat especialment i amb tota la meua estima
a la memòria del meu Oncle Pacho

índex

les línies blanques són els poemes de l'asfalt	10
tots els ponts cauran perquè mai no van existir	22
abans de la caiguda la levitat del vidre	26
el viatge del temps per l'ull dret	32
els cossos diuen estem cicatritzant	36